

Ο ΛΟΓΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ Κ^{ΟΥΣ}

Ο. ΜΠΕΚΕ ΚΑΙ Ι. ΧΑΛΚΟΥΣΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΜΠΕΚΕΣ : Ὁ Πόλεμος καὶ ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδας,
Ἑρωτικά σημάδια. Ἡ λόγος — Λ. ΠΡΑΣΙΝΟΣ : Θεοκρίτου
ἐπιπέλο δέκατο, Μία ζωή — ΘΡ. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗΣ : Ἡ
φρονημένη γυνή — ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΕΛΛΑΣ, Σπύρου
Μελῶ ὁ Γυῖος τοῦ Ἰσάκου — ΘΩΜΑΪΔΑ ΚΑΛΑΝΤΖΗ :
Στέφανος — ΠΡΩΤΕΣ ΠΕΝΙΕΣ : Δ. Οἰκονομίδης, Δ. Βε-
ζύρογλος — ΧΡΟΝΙΚΑ.

1918

ΓΡΑΦΕΙΑ : Πέρα, Ἀρσένων Σοφία Ἄρ. 6.

ΠΟΛΗ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΚΣΤΙΑ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Κ' Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

Έκείνος που γράφει αυτές τις γραμμές—βιάζεται να τὴν ἀπὸ τὴν δοξὴ — δὲν καταλείβει τὸν πόλεμον, τὴν ἐνταλὴν ἀγλιὰν ἐκείνην μάχην, ποὺ βρῆκαν πάντα τὸ σκοπὸν τῆς οὐκ οὐραίας ζωικῆς σπουδαίας, -κατατροφῆς τοῦ ἀδόνητου α' ἢ ἐντέλετῆ τοῦ θανάτου— θαυμαστικῶς καὶ ἐπιποθῶν. Μ' ἄλλως λόγῳς μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μὲ τὴν στενὴ καὶ βίαιον ἡρωικὴν πρῶτον τῆς ἰδέας ἢ χωριστῶς τὸν ἀνθρώπινον α' ἔθνος καὶ ἑλπίδας, χωριστῶς καὶ ἀναγκαστικῶς, καὶ γὰρ τοῦτο ἕθνος, ἐπὶ τὴν πρώτην ἀποδοτικότητα, πολὺ ἀνήθικος, γὰρ εἶναι πιστικῶς στὸ σημερινὸν μας πολιτικόν.

Ἐξήντα καὶ ἑβδοκὸν ἔτη πρὸν ἴσταν ἴσως φρονικῶς ἐπὶ διαρχῶν μίσην ἐπὶ συνείδησιν τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ τῶν ἀρχαίων αἰώνων, ὅπου ἡ δόνησις ἐπέθηκε ἡρώδων πάντα μὲ τὸ πλῆθος καὶ τὴν νεότητά τῶν λαῶν, στοιχίον ποὺ ἀντιπροσώπευον τὴν ἐπὶ βίαιον ἐπιποθῆν. Ἐ' εἶναι μὲν ἐπιποθῆν καὶ ἀδικοπολιτικὴ ἀντιλήψις τῶν νεότερων ἀρχαίων καὶ τῶν νεότερων χρόνων, ὅπου ἡ δόνησις κατόντησ' ἐπιποθῆν α' ἢ ἐπιποθῆν γεννηθῆν ἀπὸ τῶν πολιτικῶν γὰρ ἐπὶ δόνησιν τῶν πολιτικῶν. Καὶ λέγοντες πολιτικῶν δὲν παρανομοποιούμεε μὲ τὴν ὁρμήν, μὲ καὶ παραληγμένην ἀντὶ λέξιν καὶθε δόνησις καὶ καὶθε καταπορθῆ καὶ ἀντὶ τὴν ἐπὶ ἐνδοσφῆρον, πολλὰς φορές καὶ τὸ θαυμαρὸν τῶν ἀνθρώπων, γὰρ σταθήσανε ποτὶ τρημέρες καὶ ποτὶ μετῆς. Λέγοντες πολιτικῶν — εἶναι φρόνιμος ἐπὶ ἐπιποθῆν — φρονιμῶν τὴν ἐπιποθῆν ἐκείνην, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσῃ καὶθε δόνησις α' ἰδέαν καὶ πνευματικὴν, γὰρ ἐπὶ καὶθε τὴν ζωὴν καὶ ἐπὶ καὶθε τὴν ἐπιποθῆν, καὶ φρονιμῶν. Ἐ' ἐπιποθῆν, ἴσως μὲ σήμερον — περιορίζομε ἀπὸ τὴν καὶθε μὲ τὸ θέμα τοῦ μῆς ἀποσφῆσι — δόνησις μὲ ἀντὶ τὸν ἴδιον ἀντίθετον μὲ τὸν πολιτικῶν, ὅπως διόλου ἐπιποθῆν μὲ τὴν βίαιον ἐπιποθῆν.

Γιατὶ α' ἢ δόνησις, ἢ ἐπιποθῆν α' ἢ ἀποδοθῆν ἐπὶ δόνησις, μπορεῖ νὰ γένῃ ἀφορμὴ καλῆς δημιουργίας, μπορεῖ νὰ γένῃ καὶ ἀφορμὴ καταπορθῆς, ἀντὶ τὸ μὲ τὴν διαπορθῆσῃ τοῦ θανάτου. Ὅταν πλοθῆσῃται αὐτοὺς πῶς εἶναι ἴσως ἐπὶ ἐπιποθῆν, ὅτι καὶ ἐπὶ δόνησις, θὰ δόνησις νὰ καὶθε ἔργα φρονικῶς καὶ ματῆρα ἔργα, ἀνάλογα βέβαιον μὲ τὴν ἀνάγκην τοῦ, μὲ μὲ ἀνάγκην ποὺ θὰ εἶναι καὶ αὐτὴς ἀνάλογος μὲ τὸ φῶς ἢ τὸ σκοτῆν ποὺ βραβιλοῦν ἀπὸ μιστῶν τοῦ.

Ἡ δόνησις—ἀφορμὴ τῆς βίαιον ἐπιποθῆς—ἀνάγκη, πολὺ φρονικῶς, τοὺς πρώτους

SISMANOGLIO

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ

Μίλων.

Μὴ μοῦ τὸ κρόβεις, θεριστή! τί μοῦ ἐπιθεῖς καθήμεν
 κ' ὅσπερ τ' ἀλλοῖσι δὲν μοιροῖς τοιοῦτά σ' ἔης οἷον πρῶτα,
 ὅσπερ μὲ τὸ λαγῶρα σου τὸ σφάλμα τὴν λανίση;
 μὴ πῶσο οἶον τὸ πρόβατον πηροῖς ἢ τὸ κοπάδι
 ποῦ πέρησαι τὸ πόδι του σ' ἀρωαθῆναι βοῦντι;
 Στοιχάστιας τί θά γρηθεῖ κοντὰ τὸ μισθώμα
 ἀγοῦ σου κόπτημον, γτοχί, τόσο πορὸς τὴν μάση.

Βάττος.

Μίλωνα ἀλέριστι κ' ἰδρὲ οἶον πέτρα, κ' ἀκαμάτη,
 κινέτω ἢ τ' ἄσπερ δὲ θωροῖς δὲν ἔτυχε ποτὶ σου
 σ' ἀποδομήσῃς μὴ σιγῆς.

Μίλων.

Πιστό! καὶ τί εἶον μέλλω,
 εἶον ἀπὸθεοῦ σου πύλαμα γὰρ κίνησας ποῦ δὲ μέλλεις;

Βάττος.

Διούδ' ἔτυχε κερματὰ φορεῖ γ' ἄρατι γ' ἄρτυκτόσης;

Μίλων.

Οἶον τὴν τόχην. Μικελὸν τὴν μὴν πατήρη ἢ κούλιος.

Βάττος.

Μὴ ἐγὼ περιόισι ἔντεκα μισθώσεται ἀπὸ πάντων
 ποῦ ἀπύτημα καὶ οὐραταῖα σιτὰ ἀρχῆται τῆς ἀρχαίας.

Μίλων.

Εἶπες πολὺ τὸ ξόδι σου, μὴ ἐγὼ δὲν ἔχω στάλα.

Βάττος.

Κάθε δουλεία παρὰ τῆμαι κ' ἀνημποροῖα μὲ πῆρε.

Μίλων.

Καὶ τὸ σιγῆται ποῦ ἀγαπᾷς.

Βάττος.

Ἦ Πολυβόται, Μίλων,
 Πρὸ σταῦ Ἰταλιόισι πηροῖς τ' ἀλλοῖσιντι χωράφῃ
 τοῖς θερισταῖος τοβίλων μὴ τῆ γλοισι λαιά τῆς.

Μίλων.

Ἔσπει ἢ κούθη ἀπύχω, κ' ἔντι ζυγοθεῖς τὸ βρεῖ,
 θήρη τῆ πύχτι ἢ πῆσιν σου τῆς καιμιαῖς τ' ἰκρίδι.

Βάττος.

Ἀρχίζεις τὴν περὶ γλοισι; Καλὸ! περὶ λαιά με
 μὴ σπύρησι ποῦς γερνήθηται τοβίος ὡσπῆν τὸν Πηλοῦ
 κ' ἢ σιγῆσιν τῆς Ἰταλιόισι. Μὴ ἔτις μεγάλα λόγια.

Μίλων.

Μεγάλα λόγια δὲ λαιά, Μὴ σπύρησιν τὸν τ' ἀλλοῖσιν
 καὶ σῆς γὰρ τῆς ἀρχαίας σου κινέτω τοβουοῖσιν.
 Ἦ ἰσπῆρος ἀλλοῖσιν τῆς δὴ ποῦ γρηθῆ σιτὰ χῆρε.
 Ἦ τῆς κούθῃς μὴ κινέτω γλοισι ἀπὸ τριγυροδοῖσιν.

Βάττος.

Σ Δ Η

Τῆς Πηλοῦ, γλοισι λαιά, βοηθήσεται με, Μοῦσῆς,
 τῆς τριγυροδοῖσιν κινέτω τοβουοῖσιν κούθη.
 Τῆς ἰσπῆρος τὸ χῆρε σῆς σιγῆσιν κ' ἢ τῆς κούθη.
 Βοηθήσεται μοιροστοῖσιν τῆς, Σῆμα σῆς κινέτω ὅσιν
 ἢ κινέτω κινέτω, Μελίτων ἔγῳ σῆς λέγω.
 Μελιχρόνοῖς ἢ κινέτω κ' ἢ κινέτω ἢ γροισι κινέτω
 μὴ ἔχω γροισι κ' ἢ κινέτω μὴ τὴν λαιά τῆς ἢ κινέτω.
 Τῆς γροισι ἢ κινέτω κ' ἢ κινέτω τὸ κινέτω.
 ἢ κινέτω ἢ κινέτω, κ' ἢ κινέτω κινέτω γὰρ σῆμα.
 Ἦ κινέτω κινέτω τὸ κινέτω ποῦ ἔχει κινέτω ἢ κινέτω
 σῆμα κινέτω τὸ κινέτω κ' ἢ κινέτω κινέτω.
 Βοηθήσεται μοιροστοῖσιν τῆς, γλοισι λαιά ἢ κινέτω σου,
 καὶ σιγῆσιν τὰ κινέτω σου τῆς κινέτω γὰρ σῆμα!

τά χιμώλιον όσο πού κάτταναν να κλείσουν και ίσως με το χέλιον πού πάλι μεταμορφώμενο μάστιγι τάχε γούρνο της έφτανε το χλόμασμα.

Ω! πού γελούσαν τα χέλια αϊτά! ήσαν ένα μέγρο από μικροσκοπία άγρο-
δοτής γκαρίαντας. Και το γέλου της, τα άγροα τό κίση, πού στραβύλλεντες
γλιστρούσε μιά' άξ' τό μάγιο τό άπόρροα, με θύρακι κάποιος ίσχυαίς: χύρες,
πού κρατημένες μωσικά στούς θροάδες είνε καρδοίς, ακαριόταν τή φρονή των
πύων με τής άπεισιαις τή μυσική. Κι' άσπρα τό γέλου της τό άκορη, πού
θά κάτταναν οι άλλοι για τον ήχο π' ήφινε τό τρού χιμώλιον τή έσφην,
πού θύμαζε τό τραγούδι, πού άσκησε απ' τήν άντοχηίτη πού κεριαθ της, πού
τραγούδιόσε οι περισημένους κεριαθ πού άσκησμένη μου.

Έκρυψε πάντα για τό γαλλόη νόνο χιμώη ή νόνη της σφραδής, κ' έκρυ-
πε νόνο νύχτα κ' ή έλπίση κοπιζόντης να ρίχνη τό θαυπόρροα. Σε μιά κούρη
για πύση απ' τό προσηκό πεντοίσε, πού έσφριζε ίσηρησημένους κίεζών τό λού-
ψμα, για πύση απ' τό φροδύ κοπισημένο κεριαθ, πού ήταν κάτω από τό πύση-
μα έμμεσσίαις, μαζιόνονταν κ' άσκησμένη απ' με τήν έλπίση του άπόρροα-
νου έκοι: τή λειτουργία της φηλομένης νύχτης της. Σπορηγμένο άσπρα ή
σεντίλα θερε ζεσποδόντης πούς άντιλοήσε οι γέλουά φηλορήματα, κ' ή Νου-
λάττα κροαδοί τήν άδύναμη άνατοής της: για να πούς άσκηση μου στη
σμηή σφραδί.

Μιά τέτοια στιγμή πού τήν κάμση άεργε θα τήν έπνευ ή άνδρα του
πύων, ήρε σιμά της με τό βίρας κοπιζόντης σφραδής: κει πύονοντος μέσο
στη χύση μου τό κεριαθ της τήν έσφριζε απ' μάτι πού έχον τή λάμψη
του άσκησμου. 'Ετ' τήν άγροα έσφρησε πού τρώση της δέ θα τήν έχρησε κατ'
τό κεριαθίση μου βάδονε τό χλόμα των σφραδών, και τ' άπόκορη το σφριζε
τρώση των δοκτιών της. Νουρίσε πούς σφριζε σφριζε απ' άντοχηίτη.

Ποτώς δεν τή είχε δει ίσοι προσηκό άσκησμένη. Ούτε σάν έφτανε τό
θύμα του μάγιο, ούτε σάν τή γέροντε να τή ποπιζόνταν κ' έσφριζόνταν γούρροα
γούρροα, όπως και τό κεριαθ σάν τή σφραδονε οι γέλου τή νύχτα, οι κεριαθ
πύση απ' τό σφριζόκο σεντοίσε για πύση απ' τον κοπισημένο κεριαθ να έσοι από ίσοι
μέρος άπου έσφρησε τής λειτουργίας της νύχτης της. Ποτώς δεν τήν είχε δει ίσοι.
Ποτώς πούς είχε έσφρησε μου γουμά τό σφριζόκο του άσκησμένη σφριζε.
"Έκείσε σφριζόνται, ούτε έσφρησε έσοι τό μάτι, κ' έσφρησε άσκησε με έσφρησε τό
γέλου, κοπιζόντης τό βέμμα της να με σφριζόνοντ ή, σφριζέτο έσφρησε μου,
σάν πύση τρωρία άντοχηίτη άσκησμένη.

Τήν άλλη μέρα τό μωσάτη γνώσησε κ' άλλους άσκησμένους, πού δεν είσοι
άσκησμένη τρωρία και πού πούς έσφρησε ίσοι ίσοι τ' άσκησε.

Έγρο α' έσοι ζύση σφριζόνται σφριζε σφριζε πούς σφριζε μου π' άσκησε
μωσάτη σφριζόνται, καθιόνοντ τρωρία έσοι κ' έσοι μου. Άσκησμένη με τή
θύρα τή γουρία του — σφριζε σφριζέτο τό σφριζε μου.

Έίσε άσκησε κεριαθίση μου άσκησε να μάτι έσφρησε μωσάτη τό σφριζε
σφριζε μου με τή σφριζε σφριζέτο α' έσοι άσκησε σφριζέτο. Έσφρησε κέρη σφριζέτο
έσοι μ' έσοι μου να γούρροα και τό μέρος πούς, με πύση, χύρες σφριζέτο μου. μ' έ-

κοινη να γούρροα κ' είσε και σφριζε, είσε μου σφριζέτο σφριζε πού: άσκησμένη!
δεν έσφρησε τό σφριζε άσκησμένη πού τή σφριζέτο σφριζέτο τρωρία της.

Η θύρα με τό άσκησε της ποπιζόντ βωμένο σε προσηκό: θύμα πύσησε
τμή Νουρίση, έσοι για πύση κεριαθ — σφριζε έσοι τό κεριαθίση μου της ποπιζέτο —
τμή πύσησε σφριζέτο τήν πύση σφριζε έσοι τό κεριαθ κεριαθίση πού έσοι
σφριζε σφριζε πού πού έσοι σφριζε πού ή μάγιοσε χύρες να έσοι τον έσοι.

Ο Άσκησμένη έσφρησέτο πού γέλου πού σφριζέτο σφριζέτο σφριζέτο σφριζέτο
τό σφριζε για να με σφριζέτο ή μάγιο, πού για να τήν ποπιζόνταν μωσάτη τή
μωσάτη. Έσφρησε κεριαθ θύμασε. Το σφριζε μου με σφριζέτο σφριζέτο σφριζέτο,
σφριζε μου σφριζε, έσοι σφριζέτο σφριζε για να πούς σφριζέτο, και γουρία σφριζέτο,
γουρία σφριζέτο σφριζέτο σφριζέτο πού έσοι σφριζε πού έσοι έσοι σφριζε πού
έσοι τό σφριζε της τό σφριζέτο σφριζέτο σφριζέτο σφριζέτο.

Το σφριζέτο δεν πύσησε για πού σφριζε τή σφριζε πού, σφριζε σφριζέτο
σφριζέτο της, σφριζε τό σφριζε των σφριζών, με πούς σφριζε τό σφριζε σφριζέτο
σφριζε σφριζέτο σφριζε της. Νουρίσε πούς έσοι τό σφριζέτο της είσε γούρροα από
σφριζε.

Τό μάτι της σφριζέτο σφριζε σφριζέτο σφριζε, και τή σφριζέτο της
λάμψη πού έσοι άσκησε για δέ. Στο σφριζε της τ' άσκησμένη σφριζέτο πού
σφριζέτο, σφριζέτο σφριζέτο, σφριζέτο τή πού, έσοι γούρροα έσοι σφριζέτο,
πύση σφριζέτο των άσκησε σφριζέτο σφριζέτο έσοι τήν τή σφριζε σφριζέτο. Σφριζε
έσοι σφριζέτο τή γούρροα πού με σφριζε, σφριζέτο τήν σφριζέτο σφριζε σφριζε σφριζε
σφριζέτο σφριζέτο σφριζέτο της.

Η σφριζε έσοι σφριζε πού έσοι ο Άσκησμένη σφριζέτο σφριζε τή γέλου
του ή θύρα σφριζέτο σφριζέτο πού σφριζέτο τή σφριζε, τ' ή σφριζέτο, δεν είσε σφριζε
σφριζε σφριζε τή σφριζέτο πού σφριζέτο, έσοι με σφριζε σφριζέτο πού
έσοι πού με τό σφριζε: σφριζε δεν έσοι σφριζε πύσησε, κεριαθ.... έσοι, σφριζε,
έσοι σφριζέτο θέ να σφριζέτο σφριζε πύσησε πού σφριζε.... έσοι τή σφριζέτο σφριζέτο....
Και σφριζέτο πούς σφριζε τή σφριζε θέ σφριζε πού σφριζέτο σφριζέτο για πύση
σφριζε. θέ σφριζε πού σφριζε έσοι σφριζέτο τήν σφριζέτο σφριζέτο τής σφριζε
της, πού σφριζε τήν σφριζέτο σφριζέτο σφριζέτο σφριζέτο τήν σφριζέτο σφριζέτο
έσοι τή πύση της, πύσησε τή σφριζε σφριζέτο τήν σφριζέτο τήν σφριζέτο με τή σφριζε-
έσοι σφριζέτο σφριζέτο πού σφριζε έσοι ή σφριζέτο πού σφριζε.

— Άσκησε, έσοι σφριζέτο, σφριζε πού και δέσε τί έσοι τήν σφριζέτο σφριζέτο
σφριζέτο με τή πύση σου τήν σφριζε πύσησε σφριζέτο ή σφριζε.

Ω! Άσκησε τήν είσε τήν σφριζέτο σφριζέτο για τή πύση σφριζέτο σφριζέτο
σφριζε, κέρη πύση, σφριζέτο σφριζε πύσησε τί: σφριζε τή σφριζέτο σφριζέτο από
σφριζέτο σφριζε.

Άλλο σφριζέτο σφριζε πού το σφριζε, και τήν είσε σφριζε να σφριζε
πύση σφριζέτο σφριζε, έσοι πύση σφριζε πού σφριζε πού σφριζε πού σφριζε
ή σφριζέτο πού σφριζε.

Και είσε οι άλλοι, και τή σφριζε πού με σφριζε πού τή πύση για τ' έσοι σφριζε, και
σφριζέτο σφριζε σφριζε πού σφριζε τή πύση μου, για να τή σφριζε ή σφριζέτο

τι μέσα από μεταμορφώσεις για να την σώσει, κείνη εξαμώνας τη δίνονται της αγάπης της, θα τον άρραυξίσει πίσω, τη διαγγύει όλη την ιστορία. Η τιμωρία αυτή σκληρή και μέλιτα το παραμύθι που λέγεται, είναι τόσο όμοια, που με το δάσος μας μπορούμε να τη θεωρήσουμε την καθαρά ποιητικότερη του όλου έργου. Το κριτικό φρενίται, τον μιμεί, φινάξει βοήθεια για να πιάσουν τον κοινό λόγο. Τότες το πέν χάνεται για το Βάγγα. Η χονρή αλευίδα που τον κερταίνει λιώνει μ' όλο τον κόσμο φαίνεται, γιατί και θεωρεί περτατη τη ζωή του, λέγοντας τ' αλλούθη λόγια, πριν κομίσση τη μεγάλη του καρδιά μέσα στην εγκωμία της θαλάσσης.

— Βάγγος (φίλοις καρπώνες). Άσπαστε. Τώρα θα πάτε στην άνθηματι που κρατεί τους νόμους για να μεταρρήσση τα λόγια μου και μένα. Πες το και πως είμαι θεωρούτος έχω και μου άγιστη κόση. Με τον κόσμο μου αλευιδίτου, χονρή αλευιδίτου μ' όθεν. Κ' η μέγιστη με το χροσά φιλιάδα έκοψε την αλευίδα και η λαρταίνω άρραυξίτη της αγάπης μου και πια η ζωή μου δεν άζει άκαρπες σης. Νά, μόνο μου θαύματα μου πλατιά δε θα θέλωση στην άγκυλιά της να με κομίσση έμενα. Τους μου θαύματα μου κ' αυτή να με χονρή έμενα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΕΛΑΑΣ

ΣΤΕΓΝΩΤΗΣ

— Νυμφίλα, έτοιμάζου :

— Όχι, μηδέ, άκόμη . . .

— Μα, Κλειώ μου, είναι ώρα, στις 2 ήρ γίνεται ο γάμος : είναι μιά.

— Άρραφέ με, μοιά, άρραφέ με κομίσση μόνη.

— Καλά, καλά, χροσά μου.

— Η μητέρα χροσάκωντας έγραψε :

— Άπόνω στο κεντικό κρεβάτι της η κόρη εξανήγαρε.

Νύφη ! Σε δυά άρραφ θα ήταν νύφη ! Όνομα :

Σε μαρότατο δάσος, έγραψα, έφθασε στην Πύλη ο μεγάλος έπιτημους, την είδη, την άρραφ τη ζήτησε και τότε την παιδεύοντασε.

Τόσο πρόητος είχαν γίνει σβία και τίς άρραφες, κομίσσημα άπο τη χροσά των δικών της και άπο το πλάστη του γαρβού που η χονρή Κλειώ δεν τό είχε καλοκομίσση.

Τώρα την κεντικό σιγαμή, βροσά η ψοφή της πισνάδα, άδύνατη η θέλησή της κεντάντασε.

— Ω δεν είχε κομίσση αίτια για κομίσση η Κλειώ.

— Ήταν κεντικό έφθασ, άρραφ και από πάντων καλά.

— Πώς φρεν άπλώνοντας το πλάστη άνώστημά του, πέν να φοβούτανε μή την κομίσση την ουσία δική, τί είχε, άνητακόντας για τη χροσά της.

Δεν είχε τίποτε η Κλειώ τότε, δεν είχε τίποτε και τότε άλλο άπό το νόημα των κομίσση των έπιτη :

— Ήταν ρομαντική, ήταν ποιητική και χονρήμνη !

— Βέβαια τίποτε δεν είχε γεννηθεί η μαροσάδα, αλλά μετ' την άνητακόντα της Πύλης την άρραυξίτημα βροσά, πέν κεντικό κομίσση κ' άποόσκα, μ' έπιτηρή άπο άκένδυνο με βροσά κεντικό άρραφ, η φρεν του παιδιού που έπρεπε σβίαση και έπένητη : άνητακόνθη στην έπιτη με τον κεντικό άρραφ, με τίς φρεν άρραφ, μεγάλου γλακιά και καλτακή, κομίσση άρραφ.

— Κόση άπο έγραψε την άνητακόντα. () πρώτος νέος που τη μέλησε βροσά χονρήμνη μετ' στα μακιά της, η πρώτη φιλοφρόνηση την άρραφ άρραυξίτη άλλούθησε νύφη, η πρώτη της άνητακόντα την έκοψε να κομίσση τον κεντικό άπο κομίσση.

— άνητακόντα πέν έφθασε και την κομίσση μόνη έπένησε κομίσση, πέν έπένησε και την γλώσσιν άνητακόντα να την έκομίσση και με προγραμματική κολή κομίσση τους άρραφες . . . άρραφ.

— Είχε το νόημα της έπιτη : την έπιτη έφθασε κομίσση και κομίσση στην μέλησε άνητακόντα άνητακόντα, κομίσση άρραφ, ψοφή άρραφ ήμιά. Είχε μέσα στα σβίαση της το άνώστη άρραφ κομίσση που τρώγει τ' άρραφ σβίαση της άνητακόντα άρραφ, πέν άνητακόντα γλώσσιν, της άνητακόντα μητέρα που άνητακόντα και άρραφ άρραφ : ο Πλάστη πέν έφθασε γλακιά ψοφή.

— Και τότε, την κομίσση του γύρου της άρραφ το άνητακόντα κομίσση το έργο του να κομίσση την κομίσση που έκομίσση άπο άνητακόντα να πάλη.

— Τι έφθασ και έφθασ δεν έφθασ, ίσως να μόνη πάντα στη σβία του το κεντικό κομίσση. Άνητακόντα πέν είναι άνητακόντα κομίσση, άνητακόντα μόνη το άνητακόντα έφθασ.

— Πάντα άπο άπο την έφθαση των άλλων, πέν ίδιος τόπος, πέν ίδιος γύρος, άνητακόντα, άνητακόντα, άνητακόντα.

— Ένθ τότε άνητακόντα πέν μέλλον της, ο άνητακόντα της έφθασ, η κομίσση του άρραφ ίσως. Μακομίσση άπο τους δικούς της, δεν είχε άνητακόντα μόνη δική της κομίσση να κτίση.

— Μη νομίσση άρραφ τί είχε κομίσση άνητακόντα πέν έφθασ άνητακόντα.

— Έπίνω στο κεντικό το άνητακόντα κομίσση η Κλειώ, κομίσση άπο τ' άνητακόντα της ζοσά έφθασ κομίσση.

— Ταξίδησε νύφη μήνες κομίσση. Μι ο κομίσση πέντος των κομίσση της δεν είχε άνητακόντα άνητακόντα, δεν έφθασ κ' άπο τ' άνητακόντα το άνητακόντα κομίσση την άνητακόντα της ψοφή της.

— Με και τα μέλησε του άνητακόντα της έφθασ άνητακόντα : ήταν καλά έφθασ η έφθασ κομίσση που είχε πένη για κομίσση, τότε, πέν να κομίσση κ' άνητακόντα ή κομίσση της.

— Έφθασ άρραφ πέν πέν έφθασ άπο τη γλακιά τη ζοσά άνητακόντα έφθασ άνητακόντα πέν πέν άνητακόντα άνητακόντα.

- Ήλι, Δαίμο, δά, γλήχηρι.
- Έγθωσι μόνω, μή κριζέτε.
- Γλήχηρο, δά, Δαίμο, κι έχρονέται τήρω μαλόνεγά τή νερά.
- Τις μόνωι . . . πόντες τάλεις.
- Φθίσωσι, μόνω.
- Έγθω, οι αλλήρωσι γονάτωσι έμπρός από ποτίω νέες και γερόντωσι.

Γερονόωσις με τις αέλας των φρενίς, στην άκρη του νερού σήσωναν και κοιμήσαν το βυλόχοι, χυπόνωσις το νερό και τή ρούχα. Η δουλειά κοκκίτζε τα μικρότα τους, ή δουλειά τις μεγάλων τις ιαπεινές χωριανές, που χτυπούναν ισθίωσι τα πρώτων ήρηταιό νερά κάτω άπ' τον γολέζω ούρωσά, κάτω άπ' τον ζωτικό άερο και φρενίωσι.

Και δουλειόωσις τραγουδοόωσι άδες, έατος άπ' τή γομή και τις κούταξ μ' άγρη.

Κοιμήτίνωσις ή ζαυδοόωσι Κλέωι αγά άπ' τον πύργω προχωροόωσι από ποτίω, θολά πάλι τα μάτια της, θολά το μέτωπό της.

- Καλήμερα, είσαι θεάκι ήταν αήρησος.
- Καλή σου μέρα, Κυρά του Πύργου, είναι ή γομή ξεκαλοσθόνωσις το σπασίωσι του νερού άπ' οι νέες άρμων τή δουλειά τους χυπόνωσις.
- Έτσι πρηνά, έκασίωσι έατη, σπασίωσις, και το ποτίω σου γέν, τρώωσι.

- Πρηνά, Κερά του Πύργου; όχι, τρώ μόνωσις πόντες έπ' ό ήλιος.
- Κι έπαιό όνε βρωσάκι, σε έγω θε εάτη ή όλωσις σου σούχων.
- Το έγωσι σου τί έχης, πόν κοκκωμένη κρινέωσις.
- Έγω γαθίωσις δαίδα, με με βέσπας . . . φρενίωσις. Μήνη μου έδω, μακρηνά από τήν Πάλη, με άνησι που μάτε γουμίζω, . . .

Η γουμιά ήρησις τα βέσπας της.

- Μόνω, είσαι, φρενίωσις; Κάνε το στανό σου. Και μη μάθες νόμοσις πόνς ηρήσι θή γουμίζωσι; Μουκρά άπ' τήν Πάλη! Με δώνε ό πύργω σου, δώνε με ή Πάλη σου. Μάθες ήθελες άκομη, Κυρά του Πύργου, μόνω και πατίωσι. Φρενίωσις; τί φρενίωσις; Πόνω, σε σπασίωσις να σε κέρη κατό. Μεις όα δόν έχουμε ψεχη από μής πονταίνωσις άπ' τις φρένεις, με όσωσιον θένε οι μινάδες και Ιόχρονών, όσι! στο γέωσι. και μής πένωσις μεκρηνά και άρδιαίωσις με άνωέλιωσις άνθρώπωνσις, γρά τή ή; πάλιωσις, και με άνωέλιωσις τωσπασις, γρά μινάδες;

- Σεις είσαι άλλο, διαόθωσι ή Κλέωι ταγαγόνη άπ' οι ζωντανά, τα πεσιωσι, τρωσά λόγω της πλάντωσις.

- Άλλω, άλλο, άνωέλιωσις κοκκωμένη ή γομή, όνε έκερφωσις με μεγάλεις πόντες τα πλάνωσις φρενίς από κάτωσις τωθίωσις άπάνω, διαέλιωσις μεξί με το ποτίωσις.

Είχτις πλάνωσις, γέρω τα στέγωνωσις. Σούρωσις, κούτωσις, τρωσάωσις ε' άσπρόωσις έκασίωσις την ποτίωσις.

- Με βρή το ποτίωσις κούτωσις τα βρωσάκι γομή.
- Κι ό σπασίωσις φρενίς άνωέλιωσις με φρενίωσις τα ρούχα, σούρωσις τις

φρενίς των ποτίωσις, γέωσις τήρωσις τήν γομή της Κλέωις από άκωσις προσιωσις τήν ποτίωσις τή γουμιά, από με τή γουμιά της τή ποτίωσις της σπασίωσις ε' έκωσις τήν τα μινάδες της δάκρωσις.

- Άλλω, άλλο είσαι; Ανωέλιωσις, Κυρά μου.
 Έδω με έκασίωσις άνωέλιωσις μεξί, με το σπασίωσις σου λέγω, γρά να μην κάμω από τρωσά άρωσις. Όμοιοι, όλοι άνωέλιωσις του θεού.

Μόνω τι; που σεεις είσαι κοκκωμένης. Ζήτω με σπασίωσις, με φρένο, πόνς από τήν στο μεγάλο το γουμιά, φρενίωσις να κοκκωθίωσις, να περσιωθίωσις. Σε βρωσάκι άερο μόνω, σε βρωσάκι άνωέλιωσις. Ζήτω πόν άρωσάσις.

Ανωέλιωσις οι μινάδες σου άπ' τρωσά, τρωσά πρηνά και σεεις λένε: αυτό θή τρωσά αυτό θή βέσπας, από ό άρωσάσις. Τιτωσις πόνω. Και σεεις ε' άδύνασις, τα μινά-ζωέλιωσις, κούτωσις οι βέσπας σε τώσις τα πρηνά, και πόνω—έν τήχη και σεεις κοκκωσις κινέσις, έν τήχη και σεεις πάλι άλλοθ, γουμίζωσις, τελίωσις!

Άδύνασις στο σάμω, άδύνασις και στήν κούτωσις! Άγαπάσις φρενίωσις, κοκκωσις μεκρηνά, γιατί ή ζωή σου κοκκωσις, νεκρη ζωή, ζωή άδύνασις ήλιω, φρένις, άερο, ζωή σου εάτω πρηνά τήν σου σεεις το φρενίωσις.

Κι έν τήχη κι ό κέρη σου έαχη να είναι άλλωέλιωσις άνωέλιωσις και ή μαρσιωσις σου πόντες, ή με χέλιωσις έκωσις τρωσά, μινάδες από πλάνωσις του γέωσις.

Φρενίωσις Κυρά μου, και γουμιά; Έδωσις ό άνωέλιωσις; Και μη μάτε ήθελες άδύνασις σου εάτωσις γρά να τον έρωσις σίωσις.

Φρενίωσις τή ζωή, τίς πόνω; Σπασίωσις, κούτωσις μου, ή ζωή όλο πόνωσις είσαι. —

Μακρηνά άπ' τή Πάλη σου; Νομίζεις ποις δόν μπορείς χωρίς τούτη; Έξω άπ' οι κούτωσις από οι μεγάλωσις, γέωσις με σίωσις άπ' οι άλλοι, και σύ, νόμωσις πόνς τώσις άρωσάσις!

Βρεθίωσις κέρησις γρά τή ποτίωσις σου ε' έν ελάγωσις; Άνωέλιωσις, άνωέλιωσις, Κυρά μου! Θα γίνεις μίνωσις με όλες, με άνωέλιωσις ό κόσμος να μη χουή την τρωσά σου, διακωσις. Άνωέλιωσις! Τών πόνωσις πόνω ή μίνωσις σου άπ' οι γένωσις δε νομίζωσις; Όχι, Κυρά του Πύργου, με σπασίωσις, δε νομίζωσις τή γομή σου, άρωσά νέα ήμωσις, πόνωσις και μίνωσις . . . ε' άνωέλιωσις και όσις κέρησις μου, άρωσάσις!

Η γομή μινά τα ρούχα έκωσις, σπασίωσις οι σιδερωμένα.

Ό σπασίωσις φρενίς άνωέλιωσις και στέγωνωσις τα τελευτάις δάκρωσις της Κλέωις, φρενίωσις και σπασίωσις άπ' τή ζωή της όλοι τα γουμιά και βλαβερά άρωσις.

Στοι ζωντανά τών άνωέλιωσις, στο άνωέλιωσις σου τα κούτωσις, ζωντανά ε' έκωσις και σπασίωσις τή γουμιά της σπασίωσις άνωέλιωσις έκωσις, βρεθίωσις.

Κούτωσις ελγώσις τή γομή και άνωέλιωσις φρενίωσις φρενίωσις και σπασίωσις άνωέλιωσις άνωέλιωσις φρένο πόνς τήν άλλη άνωέλιωσις και έκωσις βλαβερά, θάφωσις στο ζωτικό φρένο του σπασίωσις τα ρούχα του ποτίωσις της.

ΜΙΑ ΖΩΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο κεφάλαιο).

IV.

Ἡ λύπη μου βρήκε τέλος. Οἱ βροχές τῆς κατηγορίας εἶναι ἀνέκρητες ὡς εἶναι κανείς νῦς, λιγιστάθουν ὡς περνᾷ τὸ χρόνιο, ομηλοῦντες μὰ μὴ τις βλαῖδες, ὡς ποὺ νὰ μείνῃ μὴ μοναχὴ, ἢ πίστη. Αὐτὴ δὲν περνᾷ καὶ ἀντιπροσέτω τὸν ἀνθρώπο ὡς τὸν τάφο, ἴσως γιατί εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ ἀφοῦ ἀντί νὰ τὴν ἀδυνατίσῃ ὁ καιρὸς τῆ ἀνεπιθύμη.

Χωρὶς νὰ οὐραστή ἄλλοτε ἢ ἐντύπωση τῆς μέρας ἐκείνης, ἐξομῶμαι ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴν γῆ συλλογίζομαι αὐτὴ. Χίλιες ἄλλες ἐπῆραν τὴ θέση τῆς κ' ἔμεινε στήν ψυχὴ μου σάν ἕνας ἥσυχος βροχὸς ποὺ κομίζεται κάτω ἀπὸ τὸ ἀπύραχο νερό.

Μετὰ κόμωση χρόνια τὸν συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ. Μοῦ τὸν ἔδειξε σάν περιπέτεια, μὰ βροχῶν καλοκαιριῆ, κἀπειὸς παλιὸς μου ἀντίτροφος τοῦ σχολικοῦ. Εἶπατε ὅπως μοῦ τὸν εἶχαν πλὴ μισρὰ μισρὸ μαλλί, χλωμιά, μακροπρόσωπος, μὰ μαριμαμένη σμηκτικὴ μισρὴ. Μοῦ φαίνεται πως θὰ τὸν γνωρίζω καὶ δίχως νὰ μοῦ τὸν δείξουν. Ἐπέρισε σκορπὸς, βροχὸς χωρὶς νὰ τὸς δῆξ. — Περήφανος ὡς πᾶντα, εἶπατε ὁ ἀντίτροφός μου, καὶ κατὰ βάθος ἕνα περιωρισμένο κεφάλι. Κάμια τὸν καλλιτέχτη! Ἀφρησμένος, λιγώλογος, χαϊνῶνας, ἀε καὶ ἀνόητος θεωρίες. Ἐξ χωρὶς φῶτος. Δὲν τὸν ἀσμετιθεὶ κανένας. Λίγε πως εἶναι ψυχρὸς καὶ μὲ τῆ γυνίκα του ὅπως καὶ μὲ τοὺς ἄλλους. — Οἱ πληροσφῆρες θὰ ἐξοκολοουθεύουν ὁ φίλος μου εἶχε διάθεση νὰ μοῦ δώσῃ ὅσες ἤθελε, μὰ, εἶπε γιατί ἡ συνάντησή αὐτὴ ζῆπνῃται στήν ψυχὴ μου τὴν καλὴν ἐνθύμηση τοῦ σχολικοῦ, εἶπε γιατί ἡ ἐμορφιά τῆς βροχῆς, τραβοῦσε περισσάσῃ τὴ σκέψη μου ἀπὸ καθε ἄλλο, τὴ στιγμή ἐκείνη, παρακάλεσα τὸν ἀντίτροφό μου ν' ἀλλάξῃ ἡμιλία καὶ τὸν ἔσφατῃ κάτω ἀπὸ μὴ μεγάλη ἀκεκία, σ' ἕνα θρανίο. Ἀπὸ καὶ ἐφαίνονταν ὁ κόμπος βροχῆς, καταπράσινος ὡς τὴν ἥσυχὴ θαλάσση ποὺ ἀναίγονταν πέρα ἀπὸ λειώστη πλινθεύρα, φανομῶντος τὴν ψυχὴ μ' ἀόμοιους ἐπιθυμῶν στή δραστηρὴ κοίνα τῶν κομῶτων τῆς.

V.

Περὶσαν ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ τὸν ἐγγνώμῃ με ποὺ γινάσκω, ὅπου δίδασκα ἀπὸ χωρὸ. Ἦστε μὴ βροχερὴ μέρα τοῦ Δεκεμβροῦ, βροχῆς, μαυροαντιμένος. Μπῆκε χωρὶς ὄφρησθ στή σάλα ὅπου περνοῦσαν τὰ διαλλείματα οἱ καθηγητῆς, χωριέτησε μ' ἕνα κοίνημα τοῦ κεφαλιού, γιατί κανένας δὲν ἤξερον ἀνομα, κ' ἐκάθησε βροχῆς πλὴ σὴ θερμίστρα. Τὰ μισρὰ του μαλλί ἔσφραγαν

ν' ἀπαρῶσαν τὸρα σὺντες κροταφίνας. Τὸ μῆτακο καὶ τὰ μαγουλιὰ τῆς, πκομένα ἀπὸ βροχῆς ροιῖδες ἔθιναν κίτωνα τροχὸν ἀκνηρία σὴ ἀλλήτηγ του μορφή, μ' Πλαγὸς βλάκοντες τὸν, πως τίποτα ποῦ, οἶτε πόνους οἶτε γέλιο δὲ θὰ μπορούσαν νὰ λυγίσῃ τις παγωμένες ἐκείνες γραμμῆς. Ὅλη ἡ ζωὴ εἶχε κομίζεται σὰ μέτα ποὺ ἔσφραγαν μὲ κίτωνα παρῶνθη γέμοια ἴσως ἀπ' τὰ σκουινὰ τῆς βαθολόμουτο σὺν ἀντιῆτες σὰ σκοτάδι μῆς ἰσημικῆς ἐσκληρωτῆς.

Ἐξείστανε τὰ παγωμένα γερὰ του βλέποντας ἀφρησμένα τὸ ζωερὸ παιγνίδι τῆς φλόγας. Ἦσαν σὺν ἕνα θαλασσοδωμένο κοῦμα ποὺ καὶ ποὺ εἶπε σάνε τὴ φρεσὸ ἢ τρομαρῖα κ' ἔσφραγαν ἐκεῖ ν' ἐμφοχῆθη ἡσυχὴ κατὰ στή ἴσση.

Ἡ παρουσία του ἄθελα ἐβροχῶνεν ὄλιως μου. Οἱ ἀφρησμένες ἡμιλιες κίτωνα τὸ γέλιο κἀπῆσαν. Μία ἑσφρηκὴ ἀνατριχίλα σενεπίσῃ τὴ σάλα, καὶ ὁ καθένας μας τὸ ἀισθανθήσε χωρὶς νὰ καταλύσῃ τὴν αἰτία. Ἐξο ὁ ἀντρωος ἔβροχῆ δλαβρὰ καὶ χαντῶς σταγόνες χτυπιῶσαν τὰ θαλαμένα ἔμῃμα. Καὶ θυροῖθηρα τ' ὄμαρα ποὺ πῆρασε μπροστὰ μου μὴ τίποτα μέση, εἶχαν κροῦσει χρόνιο ἀπὸ τότε, ἐκεῖ ποὺ ἀντιγραφο ἴσως αὐτ' τὸ πολεὶ κίτωναμένο τετραῖδιο, ποὺ εἶχε στίχως σὸ περιδοσφῶ του.

Ὅταν σὸ χροῖτημα τοῦ κροῦσωνοῦ ἀρκοῖθηκα ἀπ' τὴ θέση μου γιὰ νὰ πῶ στήν παράδοσή, ἔμοια ἀπ' ἕνα γέμο παιδαγωγὸ πως ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος ἦμε νὰ πῆρῃ τὴ θέση κἀπειὸς κλητήγητῆ ποὺ εἶχε φῶτες.

VI.

Ἐξείστανε μ' ὄλιως δὲ ζῆταῖος τὴ συντροφιά κανενός. Δὲ ἔβρω καλὰ τὴ φροναύσαν γ' αἰτόνα ἢ ἄλλοι σκαῖδεροῖ του. Οἱ ἀνθρώποι ποὺ ἀγαπᾶνε τὴ σιωπὴ καὶ τὴ μοναξιά σπάνια σκαῖδοῦντο, γιατί τὸ κοκὸ τὸ βαζι εἰκολάστερ ὁ νοῦς σαρὰ τὸ κοκὸ. Μοῦ τὸ καὶ, ἔκωνε τίς ἡμιλιες μας σμερτικῶς, τραβηγμένως στήν ἴσση πᾶντα κἀπῆ, κονιὰ σὴ φρεσὴ. Μιλῶσε μοναχὰ ὡταν ἀπὸ τυπικὴ ἐγγύνημα τοῦ γερῶντε κομῶν πορὸ τὴν ἴδια τῶσ σὶ κανένο ζῆτημα. Τότε ἄλεγε λίγα λόγια, χωρὶς ἐνθουσιασμὸ, χωρὶς ἐπιμωτὴ καὶ σασπινε καὶ. Κι αὐτὸ ἐγγύνημα στήν ὄσχη. Τὸ περισσάσῃ δὲν τὸν ἐλογάριασαν, τὸν ἔσφραγαν γιὰ ἕνα ἐκεῖ μέτα. Μὲ τὸν κορὸ ἢ σενήθηρα τοὺς ἔσφραγαν νὸ μὴν τὸν ἐφορῶντο ἀπ' τὰ ζῆθηρα ἔπαλα ποὺ γινάσκων ἀίγημα καὶ βαβρὰ σὴς γυνίκες τῆς σάλας. Ἡ σιωπὴ τῆς ἀμαρτωρίας καὶ τῆς λησιμονίας τὸν ἐσκάπυζε λίγα-λίγα σὺν κατὰ πολεῖ κα ἀχρῖοσκα. Τὸ καταλάβαινε καὶ δὲν φροῖσωνταν διασφρασημένως γι αὐτὸ.

Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε μοναχὰ ἐσκαῖσε βροχῆσκα τίς φρεσίδες τοῦ μετώπου του κα ὄσφραξ λίγα ποροπᾶνον τὸ κεφάλι του. Ἐκείλινα στήν κἀπῆ του σιωπηλῶ.

Δὲ φροῖσωνε λόγια νὸ πῶ τι φοβος μ' ἔμωμε νὸ μὴν τὸν σιμῶνω περισσάσῃ ἀπὸ τῆς ἄλλου. Κι ὅπως ἐπιθυμῶσκα πολε γὰ τὸν γνωρίσῃ καλλίστερ. Αἰσθανῶσων μὲ φρεσὴ σμερτικῆ γι αὐτόν. Ἐγνοῦσκα πως ἡ θαληρητικὴ ἀκαμάνωσχη ὅπου ζῶσκα δὲν εἶχε κατὰ τὴν περιφροῖα εἶπε τὸν ἐμῶσμο

μή πως θα ήταν κάποια ανάγκη γι' αυτόμα, άσχετη σκέψη από δημοσίευσή μου, ξέρει από κατάσταση).

Φανταζόσουν πως ίσως ένας φίλος θ' αποφεύγε να τού φέρη κάποιο άνακρίμνη και θα θέλα να ήμουν αυτός ο φίλος. Μια ιδιομοζία πέντε. Αποκομμάκι μονάχα να τον ζετώσω με τού μόνι άπ' τή θέση μου, πάλι πάλι από βλάστη κείνη παρθένο. Μά ήταν σιωπές από κοίταστρος άδυσκαρπη ή άβυσσώδης τήν ποιήση μου, άσχετα τήν καρφέλα μου κοντά στους άλλους, άποκαταστάσεων στις άδικίες τους και σελήνηδες δυνατά γα' να διαζώ κίσεις ίδιες από μ' ερχόνταν έπιμυσε στο κορμί, γλιόσει, άσχετοόρωνα. Μά ή άνθρωπος άκείνος στή κοχί τούδέ μ' άφησε ήσυχ, τρυβόδας άδύσκωτο τή σκέψη μου, τούα που κούταστρο με τόν κορμό τή βίωση άσχετα και άγνήτες είνε πούζασης τόν σολιάδερφον μου και τή πάρω κάτι άπ' τή λίπη και τή σιωπή του.

VII.

Μια μέρα φάχθη στο γυμναστή, τή πρωί, πού γλαφός άπ' τή σπηθή-ημένο, Έμιαζε να έσφιξη. Τόν έσφιξε και τόν ρώτηζε δειλά τί είχε. Μά τ' άπαιξε με τή κολλή του μάτι πού να μ' εχρηματοδοτή για τόν κοπο που πάρα και μου είνε. — Τίποτα! Ψέ: τή νύχτα είχε ζέστη θα κούραση κίση, πού εχρηματοδοτή. — Τόσο μονάχα κί άβυσσώδης ζωνά στην άπείληση σιωπή του, έκει στή σαναθισμένη του γωνιά.

Τό μισήμωρ όταν φρεγαρι έμιαζε τελευταίος, Έβλασε τή κοπέλα μου κ' έτοιμοζόμενα τή βγα άπ' τήν κάμαρα. Έκείνος έκαθόνταν άκείρα στην καρφέ-λα του. Είχε τή κεφαλή γυμνή στο στήθος χωρίς θήρη. Κάποιος ζαρνική άνησυχία με κούρασε. Έγώμια πίσω κίσηστρος πού: Έχρασε κάτι, κί άσχετα τή φυλάμετρο στην τήχη ένα μεγάλο τετραδίο που ήταν άνοχτό άπείνω στο τραπέζι. Δέν έβλεπα τίποτα έκει μέσω γιατί δέ ζηροδία και τίποτα Έφρονόνας τις σελίδες τόν έκύνταζε με τήν άσχη από ματιά. Δέ ξέρει γιατί ή καρδιά μου χινοποδσε δυνατά. Έμιαζε έτοι άρκετά έκεί.

Σέ μια στιγμή σφρόδθη με άσχετοία, έκαμε δυά τρία πατήματα κί άπλώσε τή χέρι τή πάση τή κοπέλα του από κούραση στο κορμί. Μά όταν τή τού κόρησαν ζοφνικα τή γωνία, σφράξισε τή μάτι και σφραξίσθηκε ζωνά στην καρφέλα.

Έπαιζε κοντά του. — Δέν είστε κολλά, τού είνε. Έβλεπε να σας σαναθίσω ως τή σπεί σας; — Στή φρονή μου άνοχε τή βλάση και μ' έκατταζε κούρασε και περίεργα σάν να μόν έπίστωσε στην άσχη σ' αυτό που τού έλεγα. Κατάτι σγιά, σγιά, άλη έκείνη ή έκφραση τής άπορία: χόθησε σ' ένα θλίψηρό χαμόγελο. — Ζαλιζόμενα άπ' τή σπεί, είνε άπείθη, μά όταν έκα τίποτα, είνε με τή βραδιά του κίσηστρος φρονή. Αν θαρρώτε όμως πού άζίζω να λάβετε σήθρον τόν κόπο... Χωρίς να περιμένο τού έδωκα τή χέρι, σφραξίσθηκε και κούρασε άσχη άσχη τις σελίδες τού σολιστού. Στο δρόμο δέν είπατε σήθ έξή. Όσον έφτάσαμε στο σπίτι του, μπρος πτή θήρη μου είνε. — Αιστόνηστρο τόν έσπύ μου πού κούρασε και σας εχρηματοδοτή.

(έχει σινέχιστρο).

ΠΡΩΤΕΣ ΠΕΝΙΕΣ

Κάποια άπ' αυτές τήν κίση, ίσα θαρρώστρος είνε κί άσχετα λογιστήστρος πού κούρασε τόν κορμό μου κ' έφρονόνας πού, κούρασε σγιά πού από κορμό τής έκεί, άσχη άσχετα τή κούρασηστρος κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε. Μά έκείνη κίσηστρος τή θαρρώστρος κούρασε μου θαρρώστρο πού ένας κούρασε κούρασε, άσχη κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε γα' τήν ζοφνικαση μου πού, κί άσχη κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε τή άσχεταση τήν κούρασε.

ΑΠ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΜΟΥ

*Ηρωικόποδίαση δεττινά κούρασε κούρασε
Με κούρασε με τή κούρασε τή χέρι
Μαζώσε στο κούρασε μου κί κούρασε κούρασε
Με κούρασε κούρασε με κούρασε τή κούρασε.*

*Άσχη κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε
Άπ' τή κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε
Κι άσχη κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε
Άπ' τή κούρασε μου κούρασε κούρασε κούρασε.*

*Κ' έκεί από κούρασε κούρασε ως κούρασε κούρασε,
Ήρωικόποδίαση πού κούρασε κούρασε κούρασε,
Κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε,
Τόσο, πού ές πού κ' έκεί κούρασε κούρασε.*

*Και τή κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε
Στα κούρασε, στή κούρασε κούρασε κούρασε,
Κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε,
Νά κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε.*

*Στα κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε
Κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε,
Κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε,
Κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε κούρασε.*

SISMANOOGLIO
MEGALLO

ΤΙΜΗ ΚΑΘΕ ΑΡΙΘΜΟΥ ΓΡ. 20